

Nr 292.

Av herr **Hage**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående ändrad lydelse av 7 § lagen den 20 december 1940 (nr 1044) om vissa av landsting eller kommun drivna sjukhus.

Kungl. Maj:t har i proposition nr 18 med förslag till ändrad lydelse av 7 § lagen den 20 december 1940 om vissa av landsting eller kommun drivna sjukhus framlagt ett förslag om ändrade bestämmelser rörande s. k. mindre sjukstugor. Då det visat sig, att nu gällande stadgande angående högsta antalet vårdplatser vid en sådan sjukvårdsanstalt medför vissa nackdelar, föreslås att i sådan sjukstugas vårdplatsantal — som får vara högst 30 — skola inräknas platser för barnbördsvård allenast i den mån antalet sådana platser överstiger femton.

Skälet för denna ändring i den gällande lagen kan anses vara övertygande, då det visat sig — icke minst vid planerandet av en sjukstuga (i Kiruna) i motionärens eget län — att de nuvarande bestämmelserna medfört betydande olägenheter vid tillämpningen. Med hänsyn härtill har medicinalstyrelsen, efter förslag från den s. k. centrala sjukvårdsberedningen, föreslagit, att barnbördsplatser icke skola inräknas i detta antal, varjämte det även påyrkats, att sjukvårdsplatser för epidemiskt sjuka och tuberkulösa ej heller skola här medräknas.

I den avlämnade propositionen har medicinalstyrelsens förslag — som tillstyrkts av svenska landstingsförbundet — då det gäller barnbördsplatserna justerats på det sättet, att det föreslagits, att vårdplatserna å barnbördsavdelning icke skola medräknas i här nämnda hänseende, såvida de icke överstiga visst antal, förslagsvis femton. Mot denna justering av det ursprungliga förslaget torde ingenting vara att invända. Däremot kan man ställa sig mera tveksam mot ett annat förslag i propositionen, nämligen att nu uppskjuta avgörandet av frågan, huruvida vårdplatserna å sjukstugas epidemivdelning skola inräknas i platsantalet eller icke. Säkerligen skulle det ha varit till fördel för landstingen att redan nu vid planerandet av sjukstugor ha klart för sig, huru det skall förfaras i detta fall. Då det emellertid i regeringsförslaget påpekas, att detta spörsmål har sammanhang med den nu pågående behandlingen av frågan om kompetensvillkoren för läkare vid epidemisjukhus, torde man kunna nöja sig med att frågan senare upptages till behandling.

Däremot förefaller det, som om de i propositionen anförda skälen icke skulle vara så vägande mot införande i lagtexten av en bestämmelse — föreslagen

av såväl medicinalstyrelsen som centrala sjukvårdsberedningen och svenska landstingsförbundet — gående ut på att *tuberkulossjukvårdsplatser* icke skulle inräknas i det här nämnda antalet platser. Det torde nämligen kunna påstås, att för dem, som syssla med dessa frågor, måste det vara fördelaktigt, om bestämda föreskrifter härom finnas införda i resp. lag. Ty även om det förhåller sig så — som påstås i propositionen — att praxis är den, att nämnda platser nu ej medräknas, så kan det likväl mycket väl inträffa, att vid en ny regim inom resp. verk en ny praxis kommer att följas.

Slutligen har motionären observerat, att i propositionen ingenting finnes omnämnt rörande frågan, huruvida sjukvårdsplatser för *kroniskt sjuka* skola medräknas i det här nämnda antalet, då sådana platser inlagts i en mindre sjukstuga. Vid planerandet av här förut nämnda sjukstuga i Kiruna har man utgått från att sådana platser icke skola inräknas, och detta antagande har grundats på upplysningar som inhämtats. Men givetvis skulle det vara fördelaktigt, om i lagtexten funnes en bestämd föreskrift även härom. Över huvud taget kan man ha anledning påstå, att det skulle vara till fördel för landstingens handläggande av frågor av detta slag, om det på ett ställe i lagen funnes samlat vad som gäller på denna punkt. Det borde därvid ej möta betänkligheter att i lagen, med avseende på såväl tuberkulosplatser som platser för kroniskt sjuka, införa samma bestämmelse som i propositionen föreslagits för barnbördsplatser. Som motiv för denna uppfattning torde man kunna anföra, att då medicinalstyrelsen framhållit, att »den tid, som åtgår för läkarens arbete å en till sjukstuga förlagd barnbördsavdelning, i regel icke är allt för betydande», så kan nog i allmänhet påstås, att detsamma gäller även för platser för kroniskt sjuka och för sådana tuberkulospatienter, vilka i allmänhet inläggas på sjukstugor av detta slag.

Under hänvisning till vad här ovan anförts och under framhållande, att man givetvis kan, om motionen bifalles, tänka sig, att ett maximiantal fastställdes för det samlade antalet sjukvårdsplatser på en sådan sjukstuga — fastän detta ej här nedan föreslagits — hemställes alltså,

att riksdagen måtte bifalla Kungl. Maj:ts proposition nr 18, dock med den ändringen att femte stycket i paragraf 7 får följande lydelse:

Vid beräkning jämligt tredje och fjärde styckena av antalet vårdplatser skola platser å barnbördsavdelning medräknas allenast i den mån antalet sådana platser överstiger femton. Samma bestämmelse gäller platser för tuberkulossjuka och kroniskt sjuka.

Stockholm den 6 februari 1945.

Ernst Hage.